

După lucrarea lui John Bunyan

Călătoria Pelerinului

Partea 5-a

Adaptare de Edward Duncan Hughes

Ilustrații de Lazarus

Traducere de Ana Ionesi și Semida Pop

Editura de Bible for Children

www.bibleforchildren.org

©2020 Bible for Children, Inc.

Drepturi: Aveți toate drepturile de a copia sau a tipări această poveste atâta timp cât nu le veți vinde pentru bani.

În dimineața următoare Creștinul s-a uitat înapoi și a văzut la lumina zilei prin ce pericole a trecut în întuneric. Șanțul, mlaștina, calea îngrozitor de îngustă, chiar și ființele spirituale oribile se vedeau toate foarte bine.

A doua parte a văii a fost și mai periculoasă, fiind plină cu capcane, plase, și umplute cu găuri adânci și întunecate. Dar soarele se arăta deasupra. "Dumnezeu m-a păstrat, am pășit prin întuneric", și-a amintit Creștinul. Așa și-a ținut drumul mai departe.

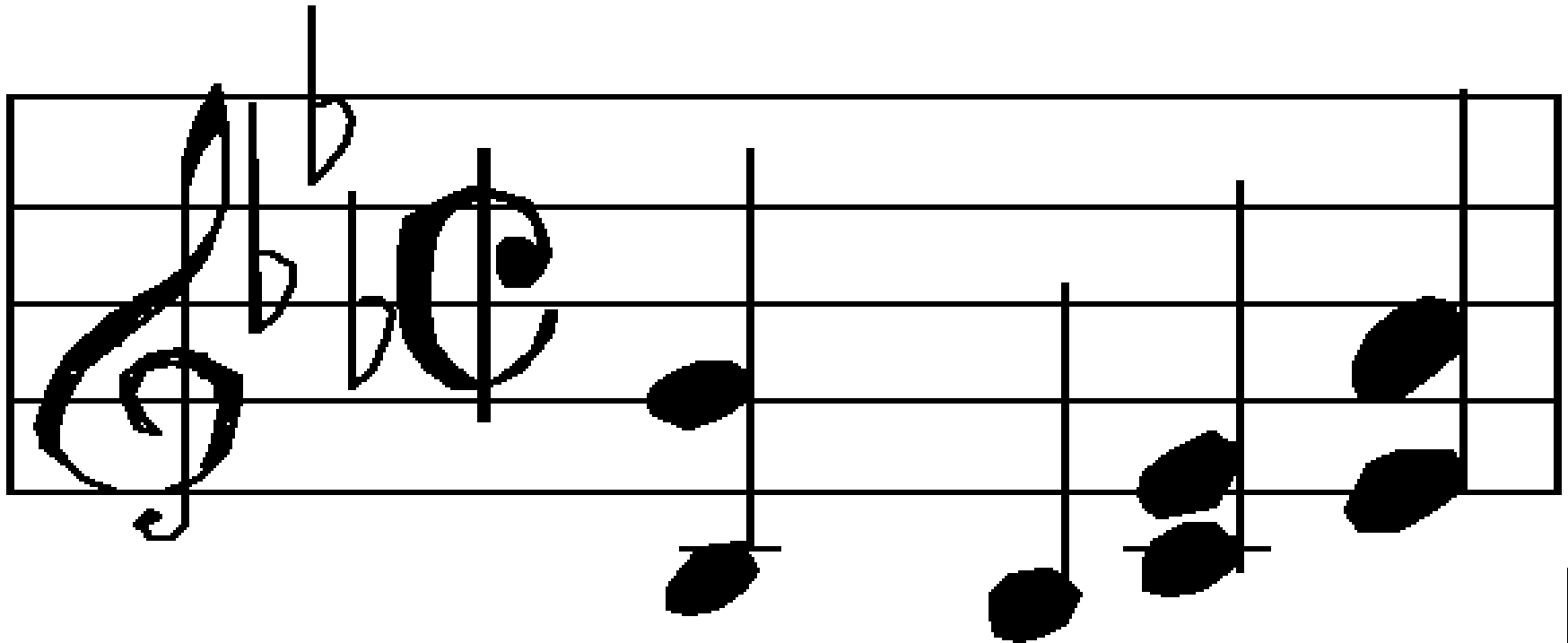

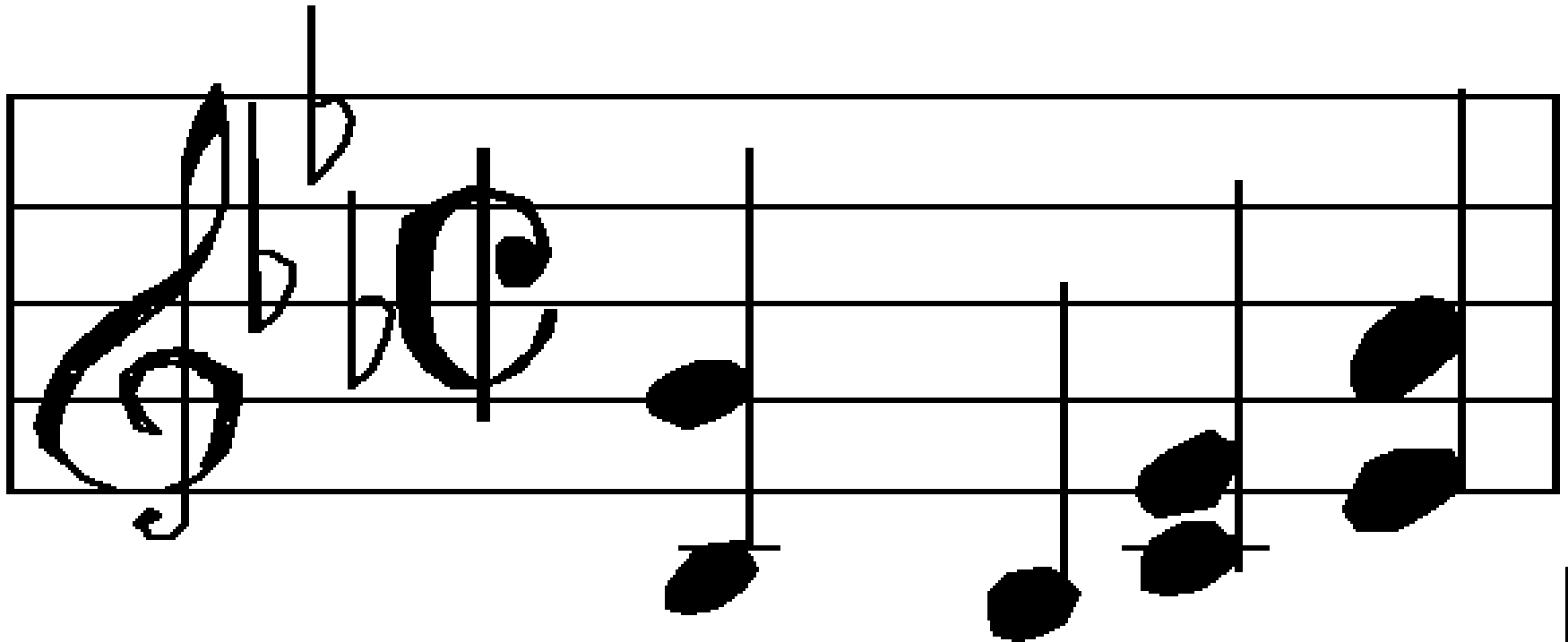
În cele din urmă,
Creștinul a ajuns la
capătul văii. Valea a
fost plină de groază și
frică, dar Domnul l-a
izbăvit de toate. În timp
ce mergea, Creștinul a
început să-l laude pe
Domnul pe care îl iubea.

Acesta a fost cântecul lui Creștinului: "Oh, lumea minunilor (nu pot spune mai puțin) Ca eu să fiu salvat din astfel de primejdii pe care le-am întâmpinat aici! Binecuvântată fie Mâna care mă suține în primejdii! Întunericul, diavoli, iadul nu au putut învinge deși acestea m-au înconjurat în acea vale."

Făcând o pauză pentru respirație, Creștinul rânjea în bucurie pură la mântuirea minunată a lui Dumnezeu, apoi și-a terminat cântecul: "Da, capcane și gropi, capcane și plase toate zăceau în jurul căii mele, acea prostie lipsită de valoare în care am putut fi prins, încurcat, uimit cu teamă, Dar, din moment ce trăiesc, Isus Hristos să fie lăudat!"

În timp ce Creștinul își croia drumul, a ajuns pe un mic deal de unde l-a văzut pe Credincios grăbindu-se de-a lungul căii dinaintea lui. "Ho! Ho, ce faci? Creștinul a strigat.

"Așteaptă-mă. Vom călători împreună."

În loc să aștepte, Credinciosul a început să fugă. "Răzbunătorul sângelui este în spatele meu", a gâfâit el. Nerecunoscându-l pe Creștin, nu a luat nici un risc. Alergând din greu, Creștinul l-a ajuns din urmă. Apoi Credinciosul a văzut cine era.

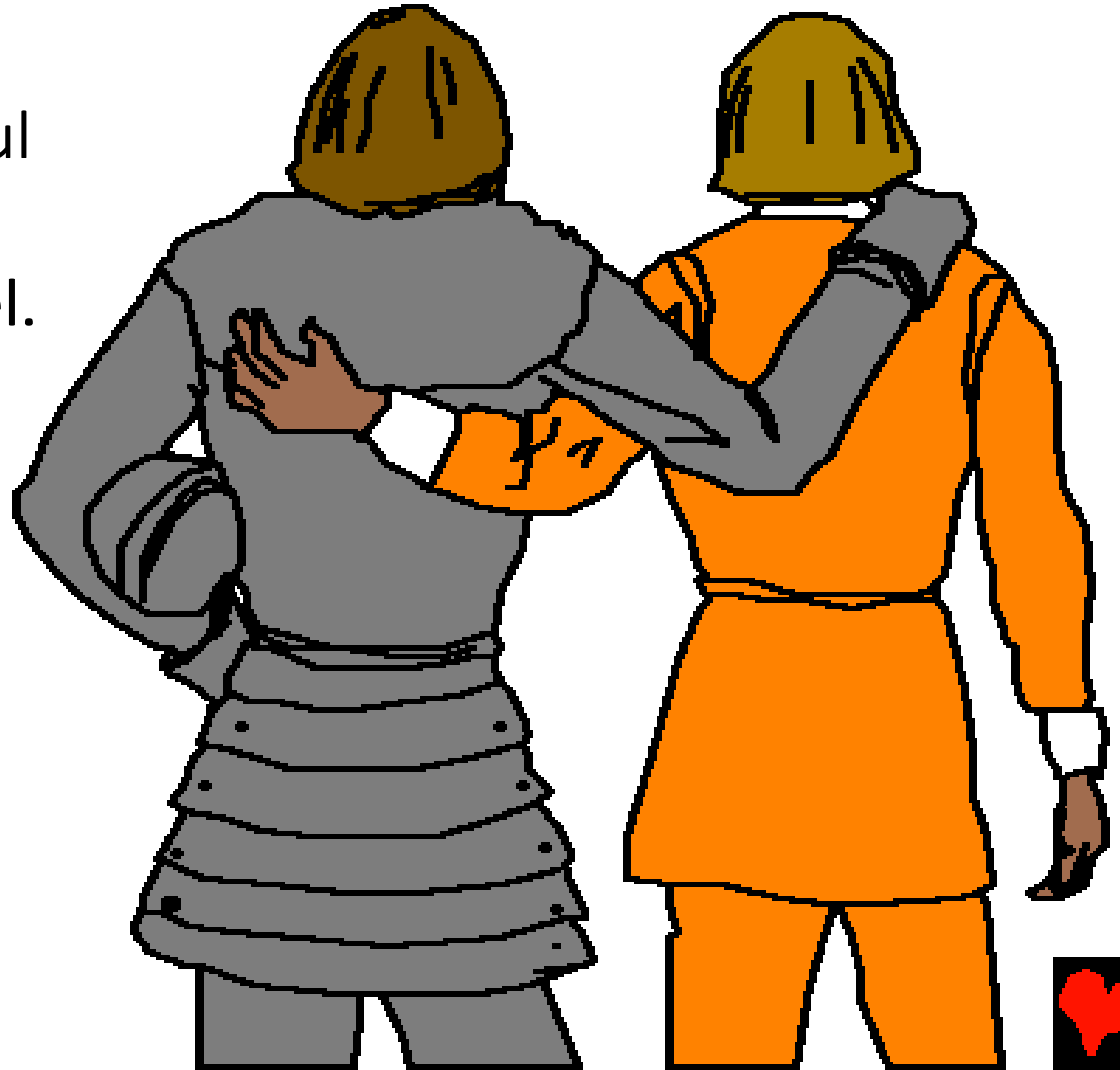

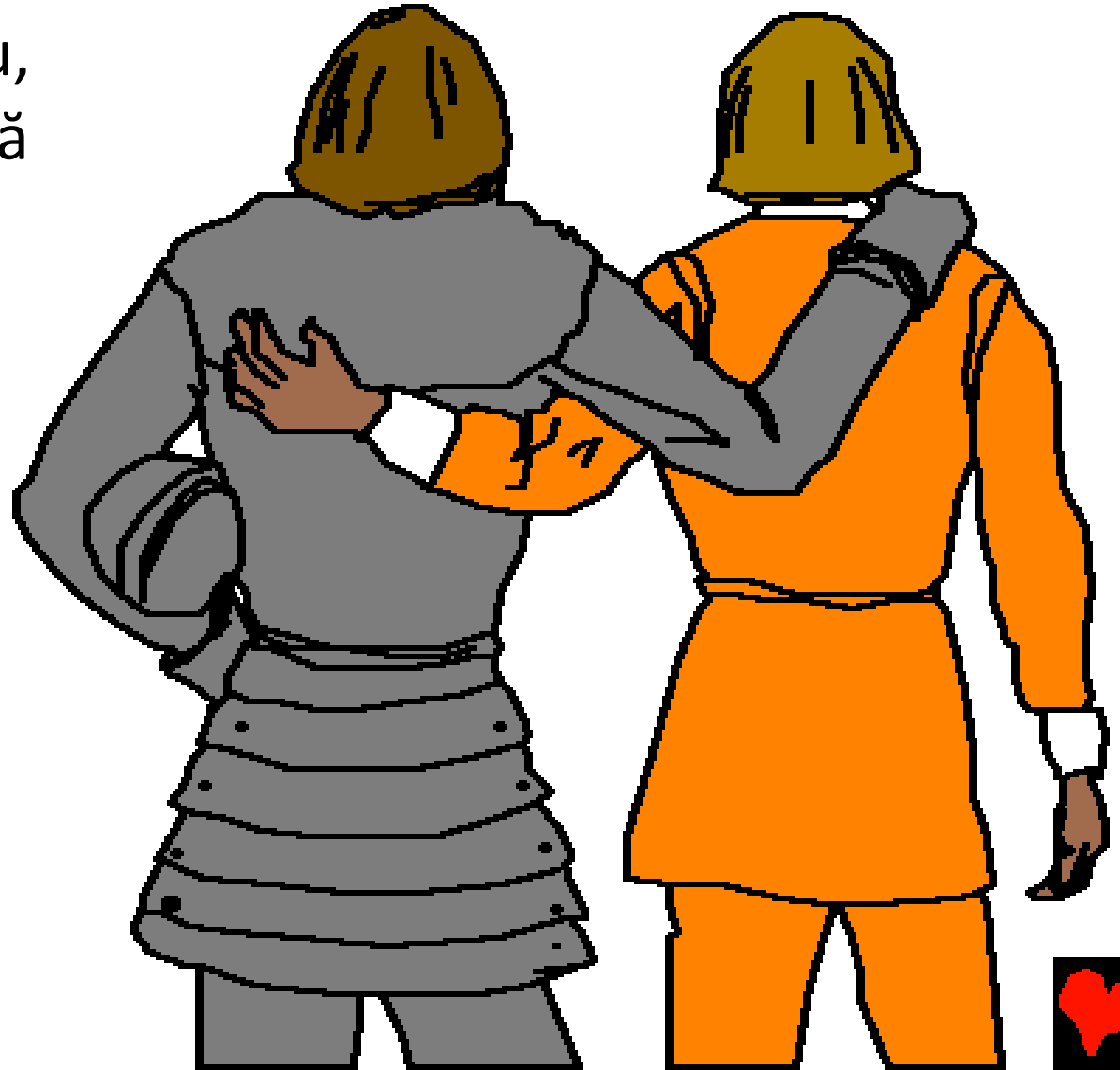
Mândru că el a putut să-l întreacă pe Credincios, Creștinul și-a luat ochii de pe drumul pe care mergea - și a căzut într-o mlaștină noroioasă. În tăcere, Credinciosul l-a ajutat și au mers mai departe, împărtășind cu nerăbdare aventurile prin care au trecut până acum.

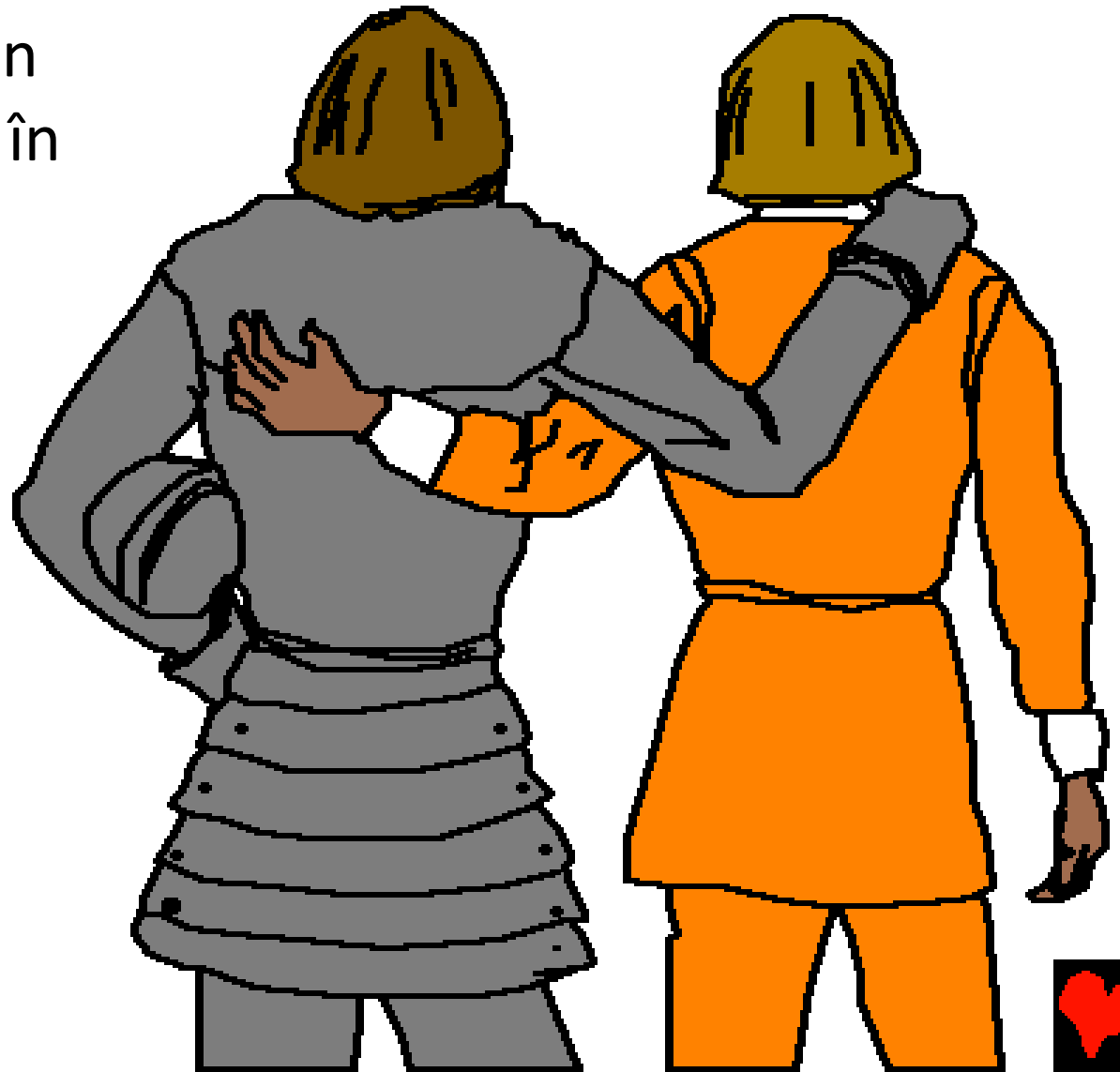
Puteți fi siguri că cei doi pelerini au avut multe de discutat. Credinciosul i-a spus lui Creștin cum prietenii săi din orașul Distrugerii vorbeau batjocoritor despre el. Dar Credinciosul și-a deschis inima la avertismentele și promisiunile Domnului.

"Când am auzit că orașul nostru se va termina într-o judecată prin foc și pucioasă de sus, eu, ca și tine, am reușit să scap", a spus Credinciosul. De asemenea, el i-a spus lui Creștin cum Ușuraticul a fost disprețuit chiar și de vecinii săi nelegiuiți pentru că s-au întors.

"Ușuraticul este ca un porc care a fost proaspăt spălat", a spus Creștinul mâhnit. "S-a întors din nou să se bălăcească în noroi. Mă tem că va pieri prin distrugerea orașului. Dar spune-mi Credinciosule, ce ai întâlnit pe drum?" "

Credinciosul i-a spus lui Creștin cum și el s-a luptat prin Mlaștina Desnădejdiei, doar pentru a se întâlni cu o femeie pe nume Desfătarea. Închizând ochii la farmecele ei, Credinciosul a fugit de ea. Mai departe, Credinciosul l-a întâlnit pe bătrânul Adam.

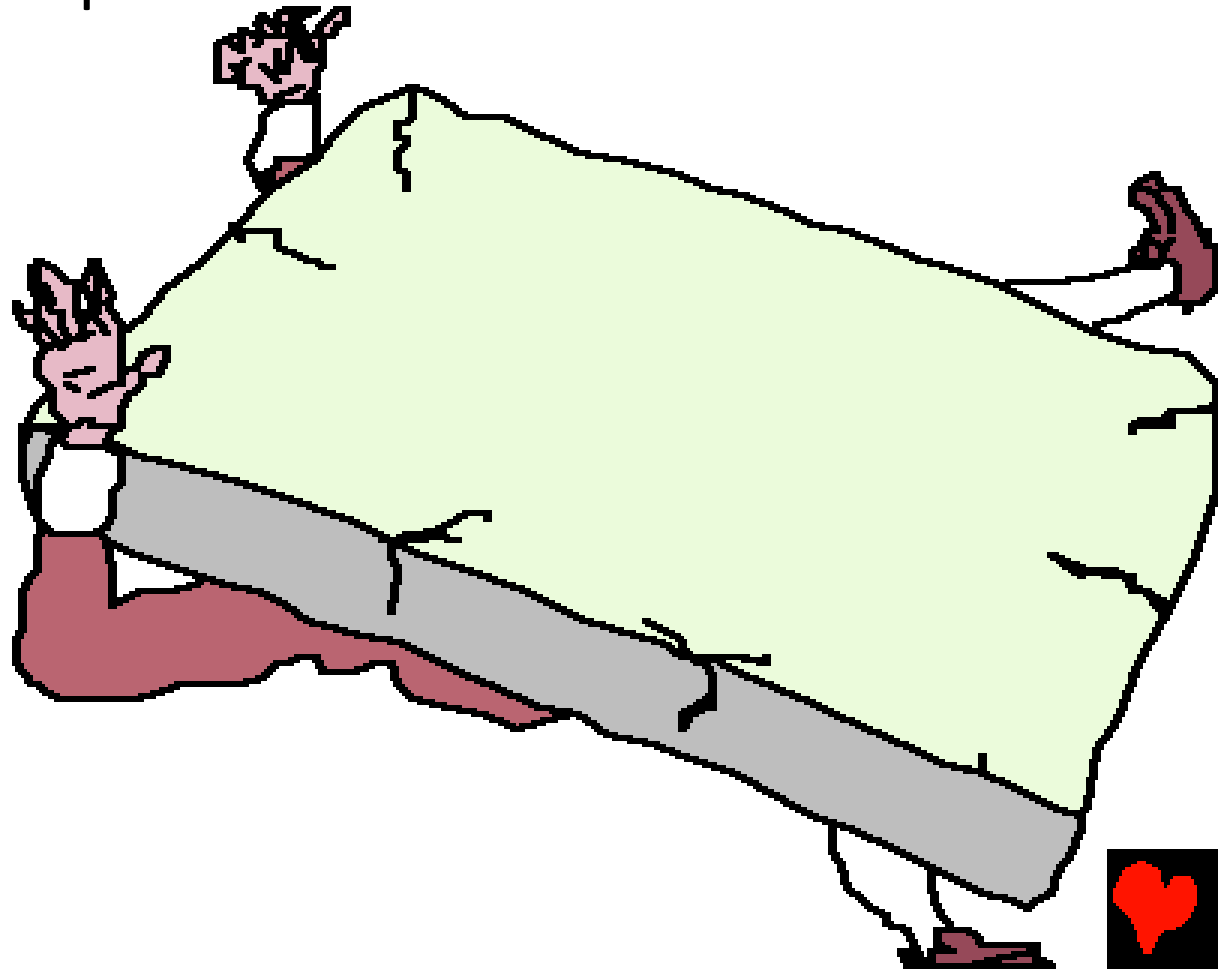
"Bătrânul Adam m-a ispitit să trăiesc în casa lui", a continuat Credinciosul. "El are trei fiice, numite Pofta Trupului, Pofta Ochilor și Mândria Vieții. M-aș putea căsători cu oricare dintre trei, mi-a spus el."

"Cum s-a terminat? Creștinul a întrebat. "Am văzut scris pe fruntea lui", a răspuns Credinciosul. "Era scris, 'Dezbrăcați-vă de omul cel vechi cu faptele lui.' L-am refuzat. "Voi trimite pe cineva să-ți facă drumul mai amar", a avertizat el.

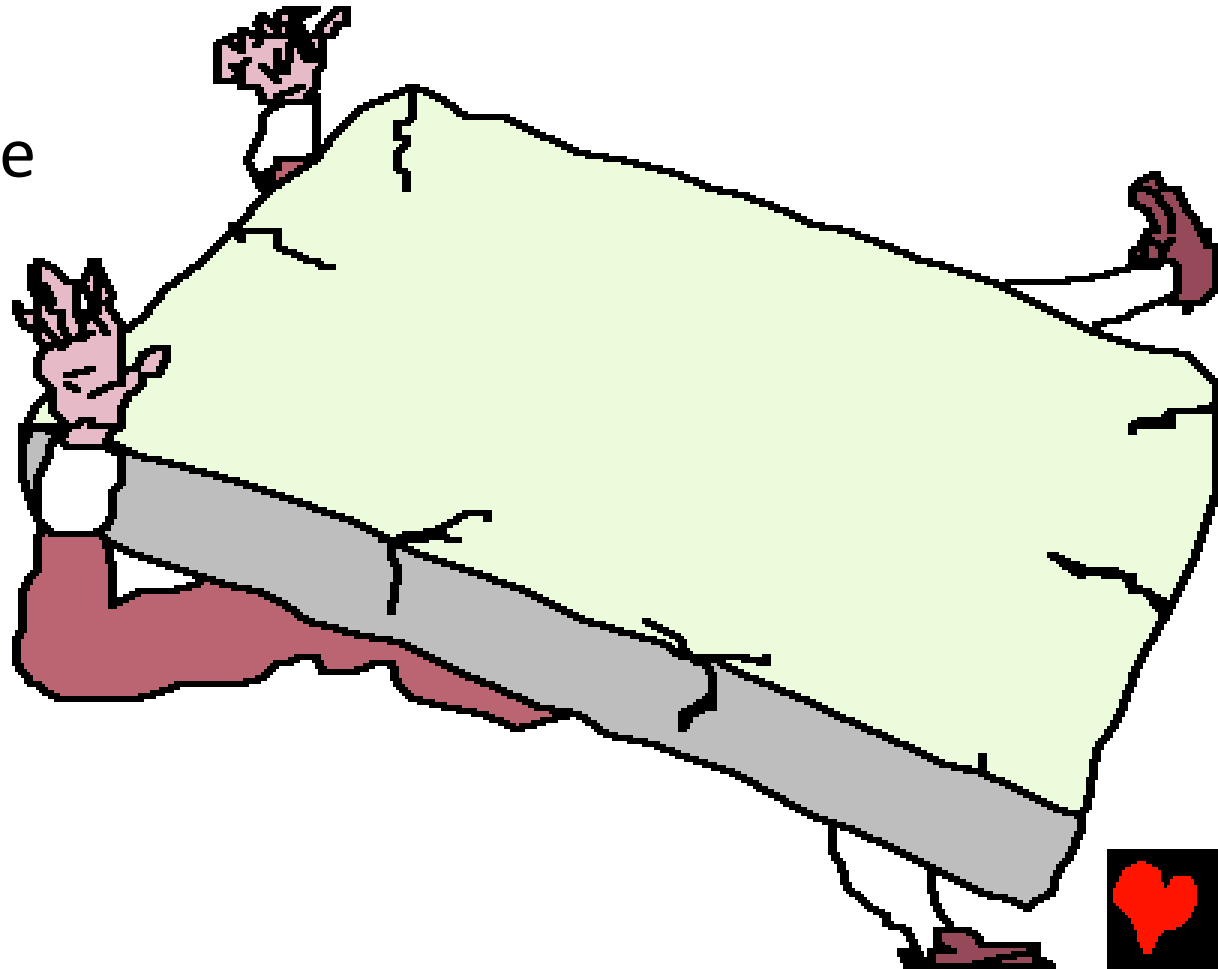

Credinciosul a dat din cap când și-a amintit. "Chiar când m-am întors să plec, l-am simțit pe Moș Adam cum își pune mâna pe carne mea și mi-a dat o pișcătură atât de dureroasă încât am crezut că mi-a smuls pielea." 'O, om mizerabil!' Am țipat și apoi am luat-o la fugă pe cărarea de pe deal. Cineva a fugit după mine și m-a doborât la pământ, aproape că m-a omorât. L-am întrebat de ce a făcut aceasta."

"El a spus," Credinciosul a continuat, "pentru că o parte din inima mea a vrut să se alăture cu Moș Adam. Am strigat pentru milă. El a spus că nu știe ce este mila." "Acesta a fost Moise", i-a spus Creștinul lui Credincios. "Nu cruță pe nimeni. Și nici nu știe să arate milă celor care încalcă legea lui. El știe doar judecata."

"Da", a fost de acord Credinciosul. "Moise și legea lui încălcată m-au făcut să fug din orașul nostru natal."

Credinciosul a povestit cum a întâlnit și a biruit alte persoane de pe cărare, ale căror nume erau Nemulțumire, Mândrie, Aroganță, Slavă Lumii și Rușine. "Rușinea mi-a dat cele mai multe probleme", a spus pelerinul. "El mi-a spus ce sunt oamenii, dar nu ceea ce este Dumnezeu." Un bărbat a apărut pe cărarea dinaintea lor. Înalt, și mai atractiv la distanță decât aproape, numele acestui om era Vorbăreț.

Spunând că era în drum spre țara cerească, s-a alăturat de bunăvoie companiei cu Creștinul și Credinciosul. Deși Vorbărețul vorbea mult, nu a avut nimic de spus. Nici nu a existat nimic în viața lui pentru a arăta că a iubit pe Domnul din Țara lui Emmanuel. Curând obosit de laude și rugăciunile ale celorlalți doi bărbați, el i-a lăsat și a mers singur.

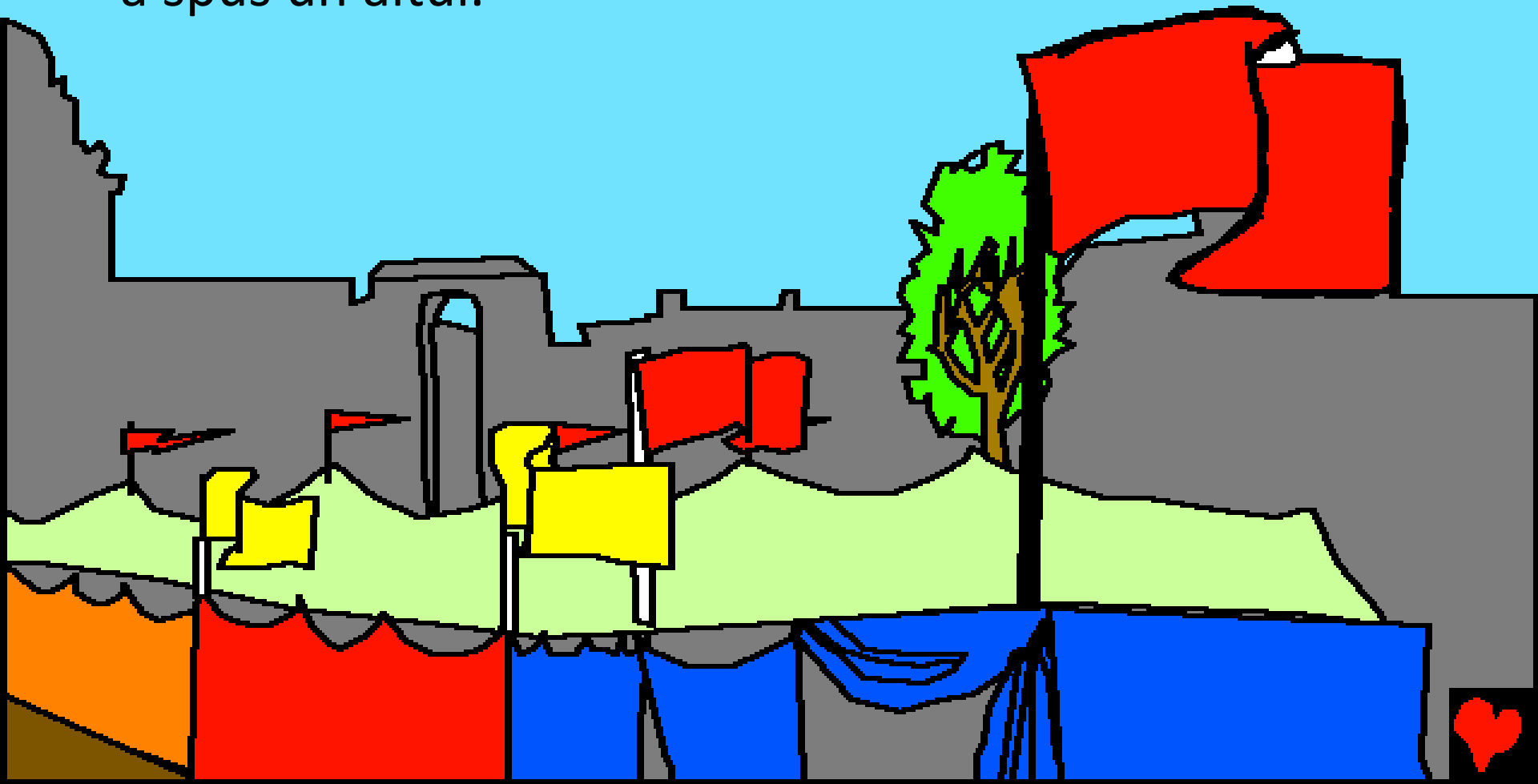
Când erau aproape ieșiți din pustie, oamenii s-au uitat înapoi și au văzut un vechi prieten venind spre ei. "Am venit să vă avertizez", le-a spus Evanghelistul. "Trebuie să intrați prin multe necazuri în împărăția cerurilor." Tonul Evanghelistului a fost solemn. "În orașul din apropiere veți fi înconjurați de dușmani", le-a spus Evanghelistul.

"Vor încerca să vă omoare.
Amintiți-vă: "fiți
credincioși până la
moarte și Regele vă va da
cununa vieții". Dacă unul
moare, va ajunge primul
în Orașul Strălucire."
Evanghelistul a arătat. "Acolo!
Orașul Deșătăciune, care ține un
târg tot anul. Târgul a fost început
de Diavolul cu mult timp în urmă.
Târg de cumpărare; de vânzare;
amuzament nelegiuit; furturi;
crime și adultere; toate se
întâmplă la Târgul Deșărtăciuni."

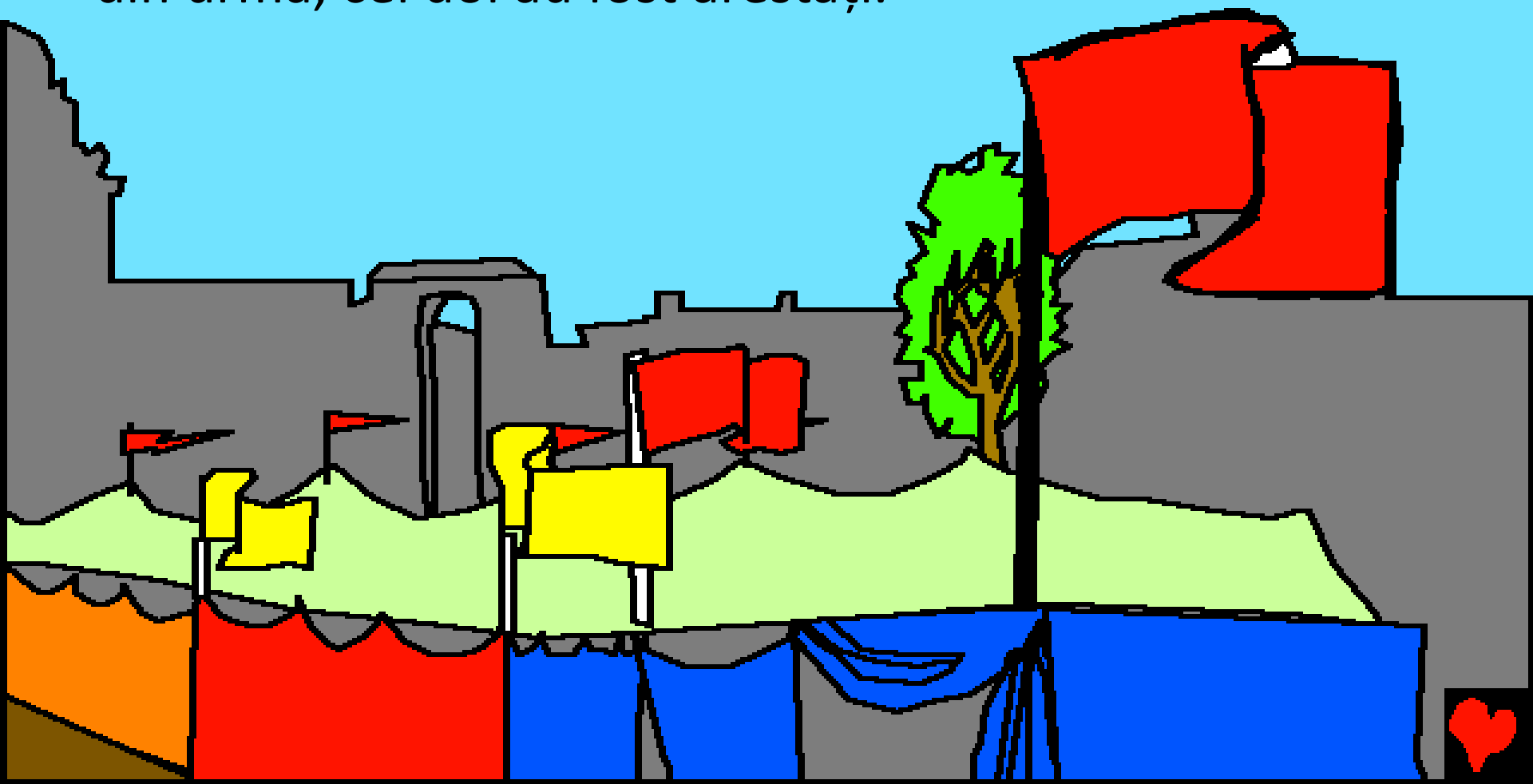
O mulțime s-a adunat în jurul celor doi pelerini imediat ce au intrat în oraș. "Uită-te la hainele lor ciudate", a strigat un tip nepoliticos. "Ascultă-le discursul amuzant", un altul îi batjocorea. "Nu-mi place atitudinea lor față de noi", a spus un altul.

Furioși, proprietarii din târg au năpustit peste cei doi pelerini care nu numai că au refuzat să se uite la marfa lor, dar și-au astupat urechile punând degetele în urechile lor, și au refuzat să cumpere marfa lor. "Întoarce-mi ochii de la privirile din Deșărtăciune", au strigat pelerinii.

În timp ce Creștinul și Credinciosul priveau în sus pentru a-și arăta loialitatea față de Cer, un batjocoritor i-a batjocorit. "Ce veți cumpăra?" Cu greu, au răspuns. "Cumpărăm adevărul." Acest lucru a cauzat și mai multă furie. În cele din urmă, cei doi au fost arestați.

Un judecător pe nume Domnul Urăște-Binele a auzit plângerile împotriva celor doi pelerini. "Cine sunteți, unde vă duciți și de ce v-ați îmbrăcat atât de diferit?", a întrebat el. "Suntem pelerini în această lume", au răspuns ei, "în drum spre Ierusalimul Ceresc"

"Nu am făcut nimic rău", au continuat oamenii. "Doar că nu am cumpărat nimic de la Târgul Deșărtăciune." După aceste cuvinte, mulțimea a înaintat. "Nebuni imbatători", au strigat ei. Mânjinându-i pe cei doi cu pământ, i-au aruncat într-o cușcă pentru a fi expuși în public.

Domnul Urăște-Binele
râdea disprețuitor în
timp ce oamenii
aruncau legume
stricate, pietricele și
bastoane către Creștin
și Credincios. La rândul
lor, ei au stat răbdători,
rugându-se în liniște
pentru oamenii care
i-au tratat atât
de rușinos.

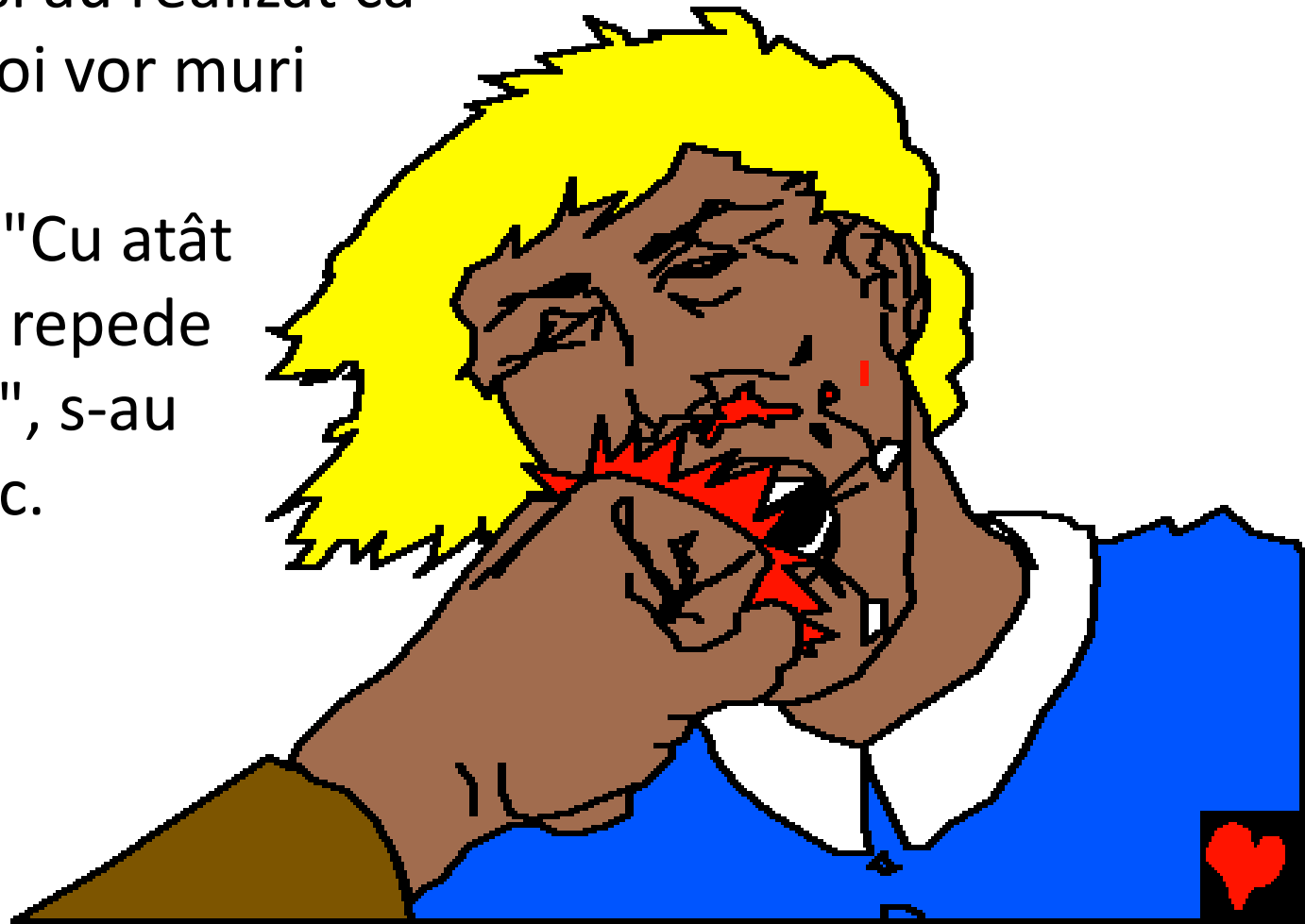
Câțiva oameni din mulțime care au fost mai puțin prejudiciați decât alții au vorbit pentru pelerini. La scurt timp a izbucnit o luptă între cele două grupări. Domnul Urăște-Binele a dat vina și pe pelerini pentru aceasta.

"Biciuiește prizonierii", a poruncit Domnul Urăște-Binele.

"Apoi atârnații în lanțuri de fier și scoateții prin Târgul Deșertăciunilor ca un avertisment pentru alții."

Cu toate acestea, Creștinul și Credinciosul s-au comportat blând și cu răbdare - care a făcut mulțimea chiar mai supărată. "Omoară-i!" Strigătul a sunat din toate părțile. Creștinul și Credinciosul și-au amintit cuvintele Evanghelistului și au realizat că unul sau amândoi vor muri acolo, în Târgul Deșertăciunilor. "Cu atât vom ajunge mai repede în Orașul Ceresc", s-au consolat reciproc.

Procesul a fost la fel de nedrept ca și acuzațiile. Creștinul și Credinciosul au fost acuzați că au deranjat comerțul în Târgul Deșertăciunilor; că au făcut divizii în oraș; și că au format un partid de cetățeni care să disprețuiască legile stabilite de Prințul Deșertăciunilor. "Negăm acuzațiile", a declarat Credinciosul. "Cât despre prințul despre care vorbiți, din moment ce el este dușmanul Domnului nostru, îl sfidez pe el și pe toți îngerii lui."

Trei martori s-au ridicat să vorbească împotriva prizonierilor. Numele lor erau Invidie, Vrăjitorul și Orgoliosul. Fiind-că au jurat că nu vor spune nimic, doar adevărul, toți au depus mărturie împotriva Creștinului și Credinciosului. Invidie a vorbit primul.

Invidie: "Acest om Credinciosul este josnic. El nu-l respectă pe Prințul nostru, legile sau obiceiurile, ci ne învață noțiuni noi pe care le numește.

principii de credință și sfințenie. El judecă obiceiurile lui Deșertăciune (și pe noi cei care îl urmăm) ca nelegiuți."

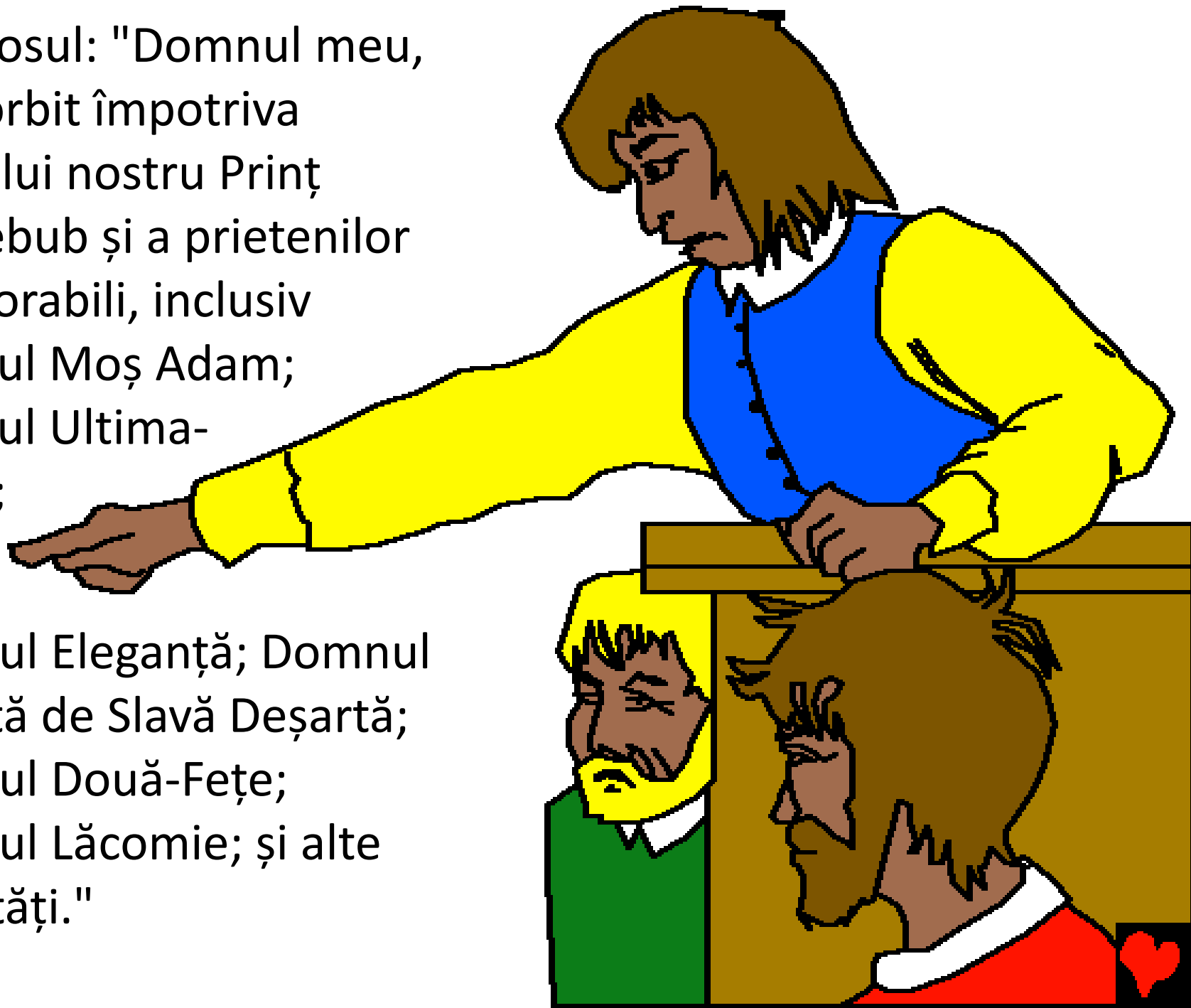
Vrăjitorul: "Domnul meu,
nu-l cunosc pe acest om și
nici nu vreau să-l cunosc.
Dar zilele trecute, el a spus
că religia noastră nu-L
mulțumește pe
Dumnezeu;

că ne închinăm în zadar; și
că suntem încă în păcatele
noastre și vom fi în sfârșit
condamnați."

Orgoliosul: "Domnul meu,
el a vorbit împotriva
nobilului nostru Prinț
Beelzebub și a prietenilor
săi onorabili, inclusiv
Domnul Moș Adam;
Domnul Ultima-
Modă;

Domnul Eleganță; Domnul
Dorință de Slavă Deșartă;
Domnul Două-Fețe;
Domnul Lăcomie; și alte
nobileități."

"Tu eretic și trădător, auzi ce mărturisesc acești domni cinstiți împotriva ta?" Domnul Urăște-Binele a strigat. "Da, domnule, și aș dori să mă apăr", a răspuns Credinciosul. Cu greu, domnul Urăște-Binele și-a dat acordul. "Pentru domnul Invidie, am spus că normele, legile, obiceiurile sau oamenii care sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu sunt, de asemenea, diametral opuși creștinismului", a spus Credinciosul.

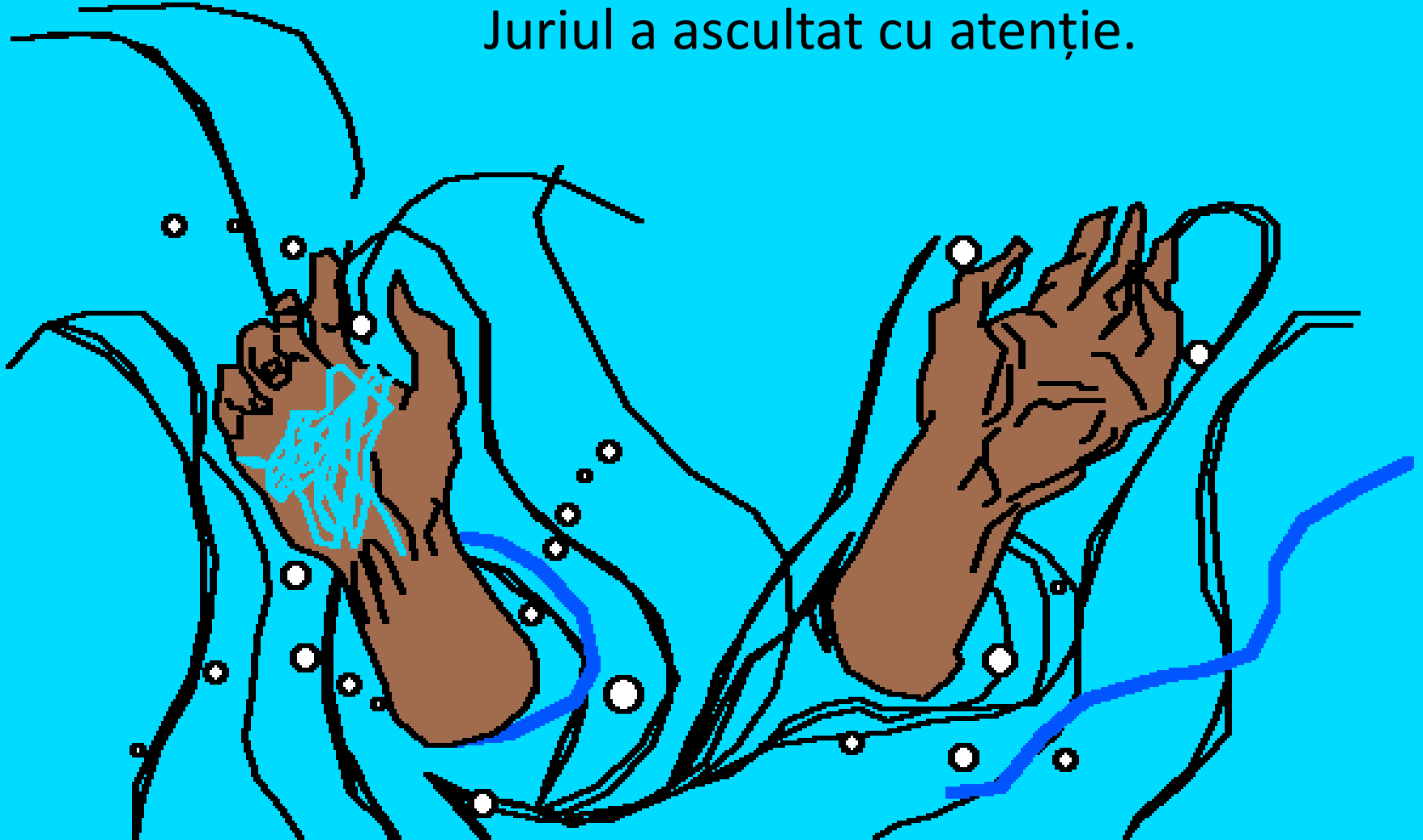

"I-am spus domnului
Superstiție că numai credința
divină revelată de Dumnezeu
poate da viață veșnică."
Credinciosul s-a uitat la domnul
Orgolios. "Pentru acel domn i-am
spus că Prințul acestui oraș și
nobilimea numită de domnul
Orgolios sunt mai potriviți pentru
iad decât pentru pământ." Și
astfel Credinciosul a tăcut după
o rugăciune. "Doamne ai milă
de mine."

"Domnilor jurați", a strigat domnul Urăște-Binele. "Ați auzit martorii - și răspunsul și mărturisirea acestui om. Poți să-l spânzuri sau să-i salvezi viața. Totuși, trebuie să vă reamintesc și să vă instruiesc în ceea ce privește legea."

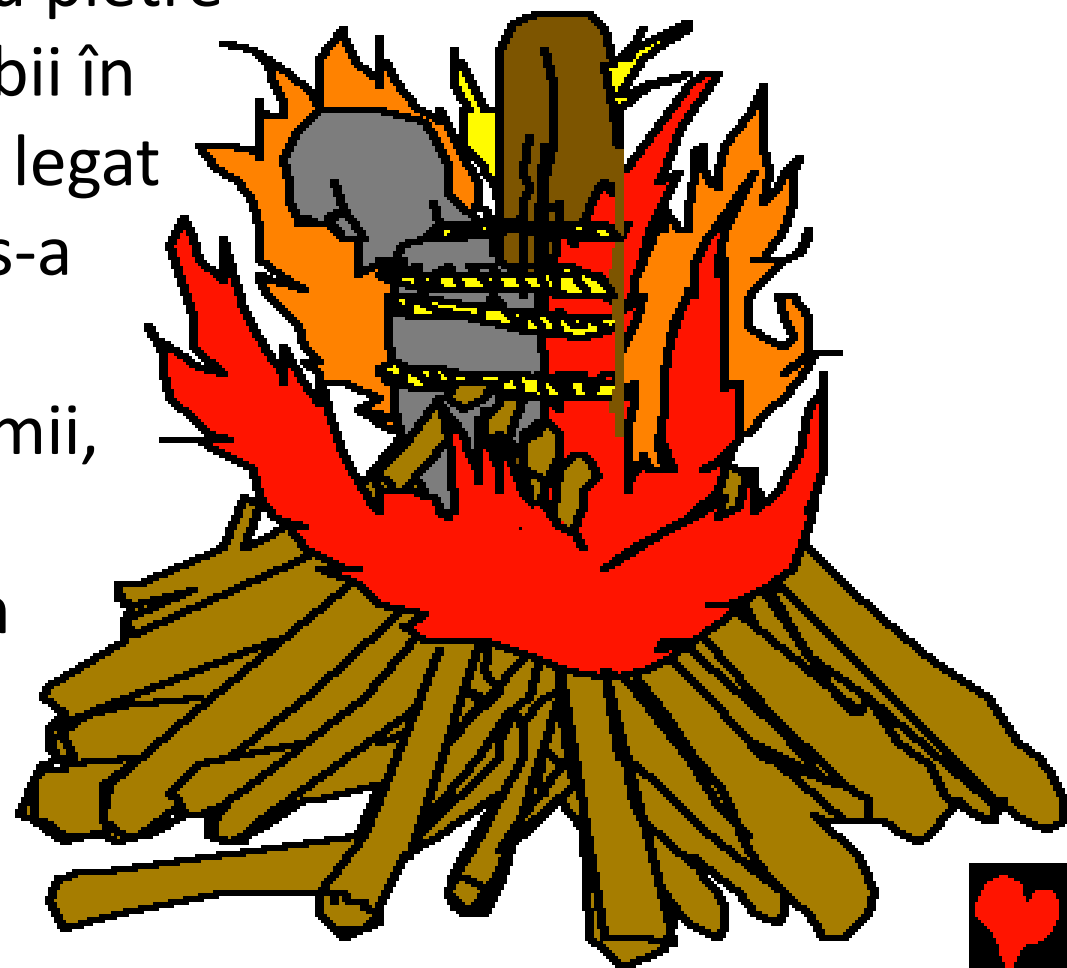
Juriul a ascultat cu atenție.

"Faraon, mare slujitor al Prințului nostru, a făcut o lege pentru ca cei cu o religie contrară să fie aruncați la moarte în râu; Nebucadnețar a folosit un cuptor de foc; și Darius, vizuina leilor." Domnul Urăște-Binele s-a oprit.
"Du-te și înțelegeți-vă la un verdict", a terminat el.

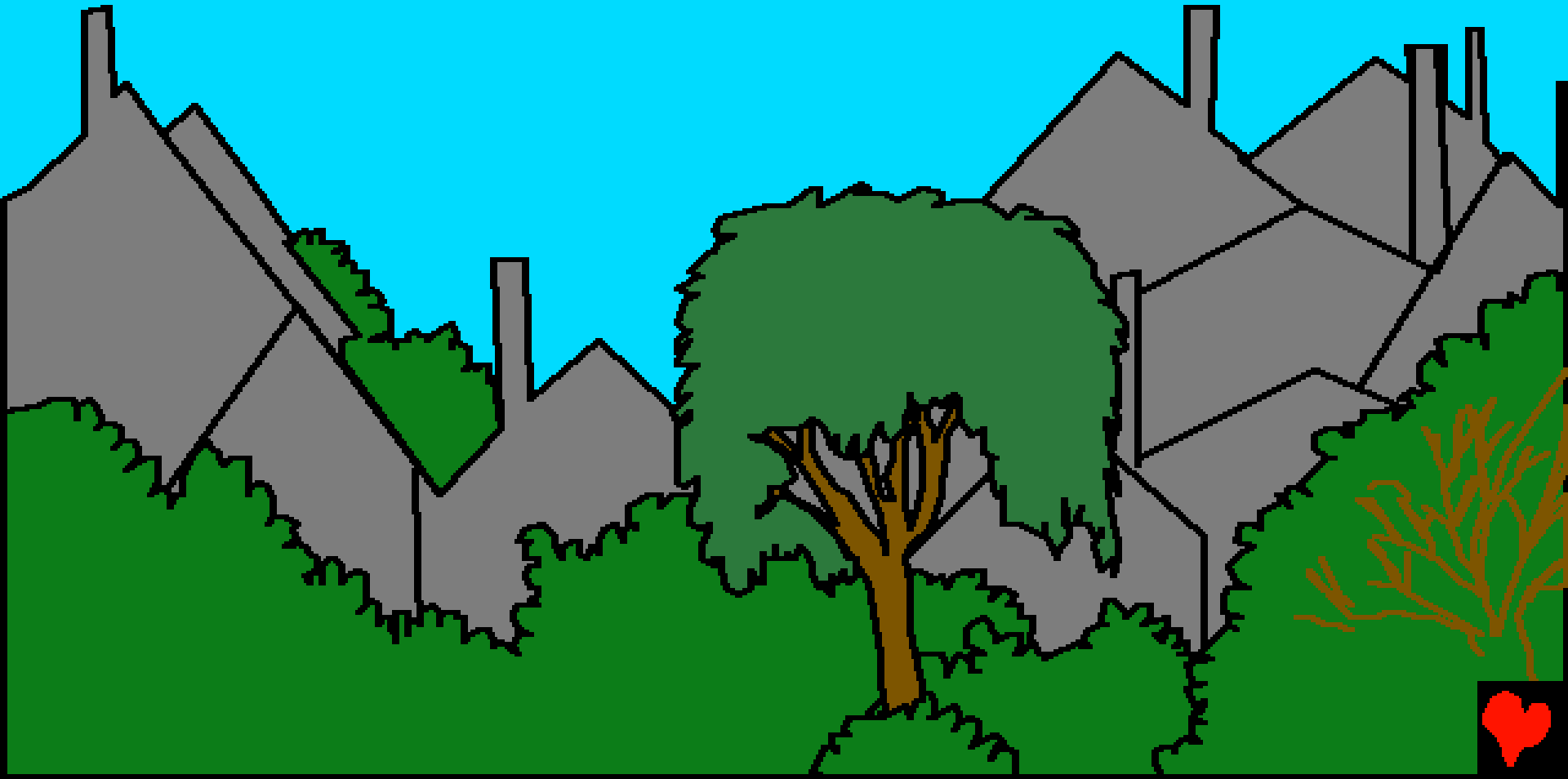
Domnul Urăște-Binele a citit propunerea. "Condamnatul să fie condamnat la cea mai crudă moarte care ar putea fi inventată." Ei l-au adus pe Credincios să fie tratat conform legii lor. Mai întâi, l-au biciuit, l-au bătut și i-au tăiat carnea cu cuțite. Apoi ei au ucis cu pietre pe Credincios. Au înfipt săbii în el; și în cele din urmă, l-au legat de un stâlp și l-au ars până s-a făcut cenușă. Nimeni nu a văzut, dar în spatele mulțimii, în timp ce Credinciosul a murit, un car a coborât din nori și l-a dus pe Credincios în Rai.

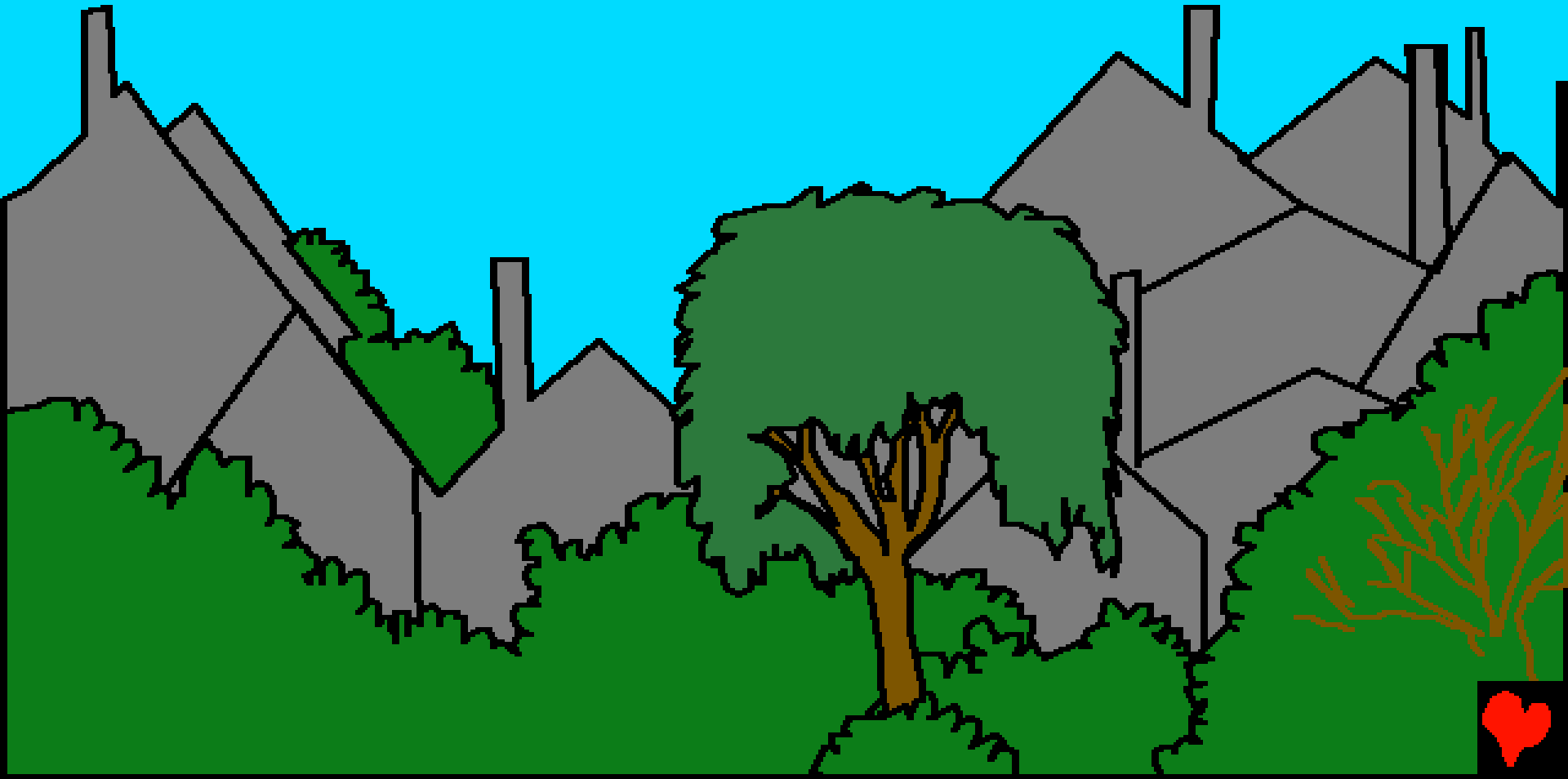
Creștinul, arestat în închisoare, a reușit să scape. Apoi, el a cântat: "O, Credincios al Domnului, tu ai proclamat credincioșie înaintea Domnului prin care vei fi binecuvântat; Când cei necredincioși, cu toată deșărtăciunea lor, striga din adâncimile iadului; Tu cel Credincios, cântă, cântă, căci numele tău va rămâne nepieritor, chiar dacă azi ți-au ucis trupul, tu ești viu. "

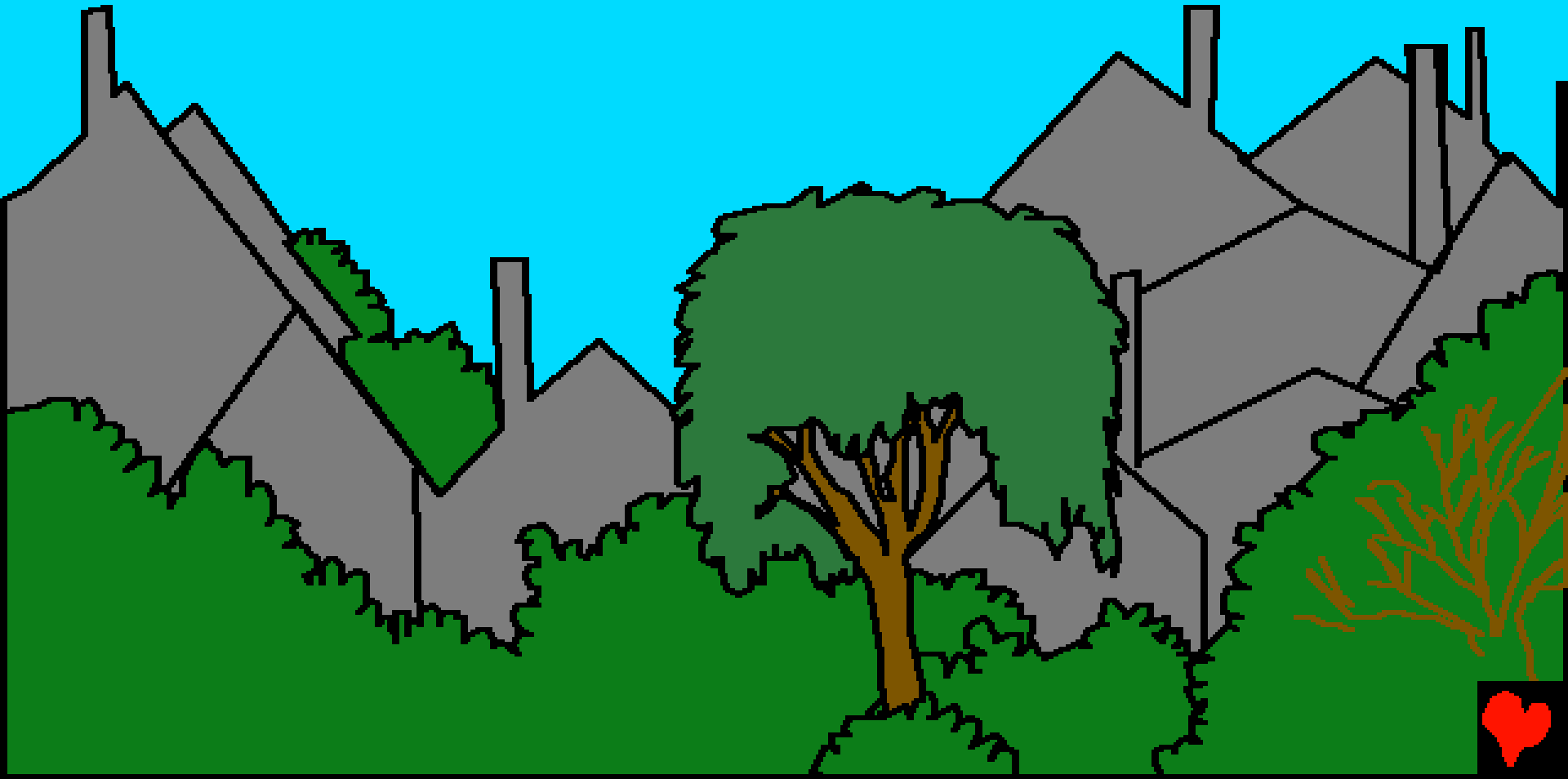
Când Creștinul a scăpat, Plin-de-Nădejde, un cetățean din Târgul Desertăciune, a plecat cu el. Inima lui plină de speranță a fost atinsă de cuvintele și acțiunile celor doi pelerini în timpul suferințelor lor. Deci, unul a murit pentru adevăr și altul a apelat la adevăr.

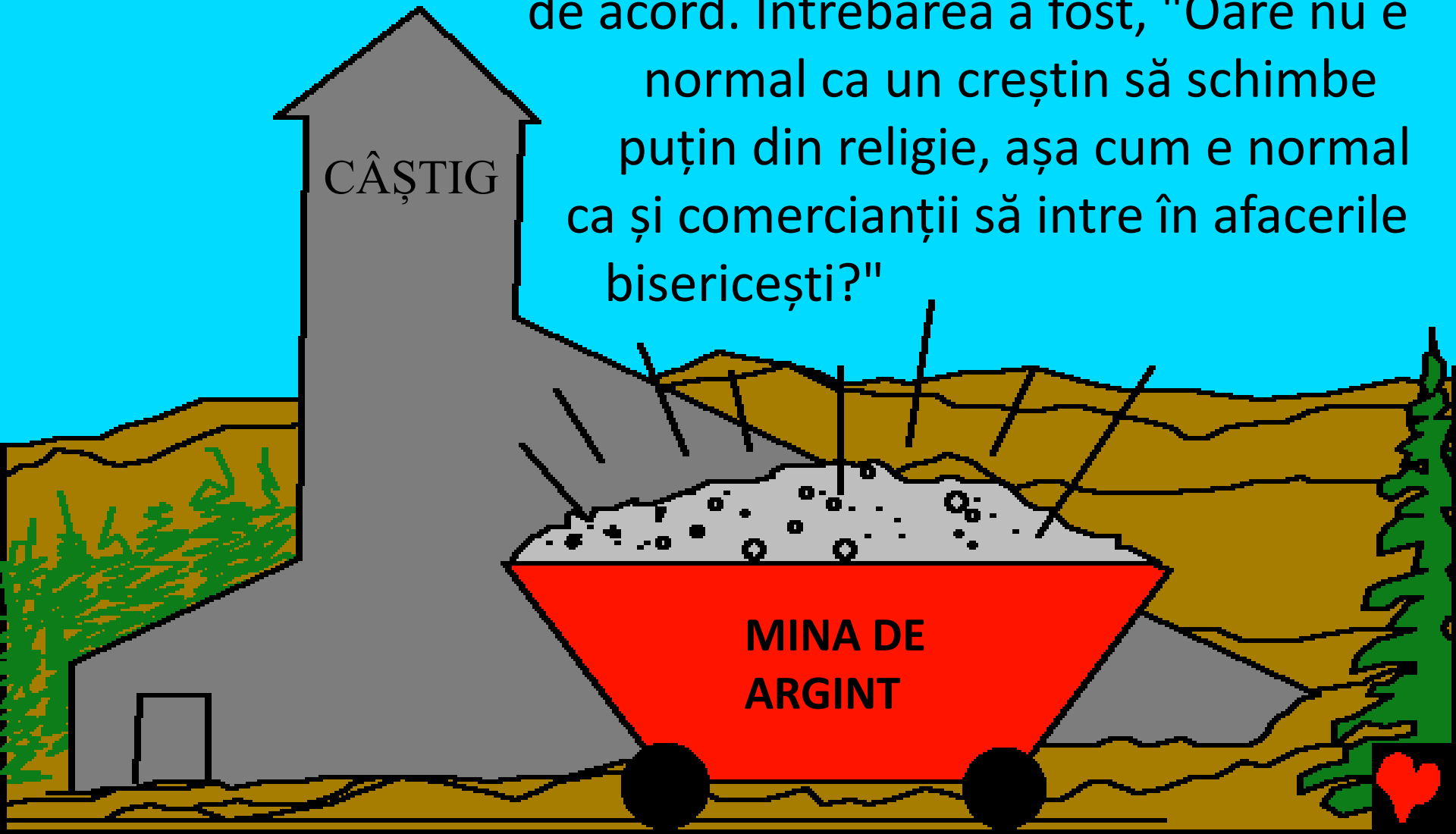
"În timpul lor, alții vor urma de la Târgul Deșertăciunilor",
l-a asigurat Plin-de-Nădejde pe Creștin. Mergând împreună,
au luat un alt călător pe nume Lumbă-Dulce, venind din
orașul Discurs Corect și care se îndrepta, așa a spus el, spre
Orașul Ceresc.

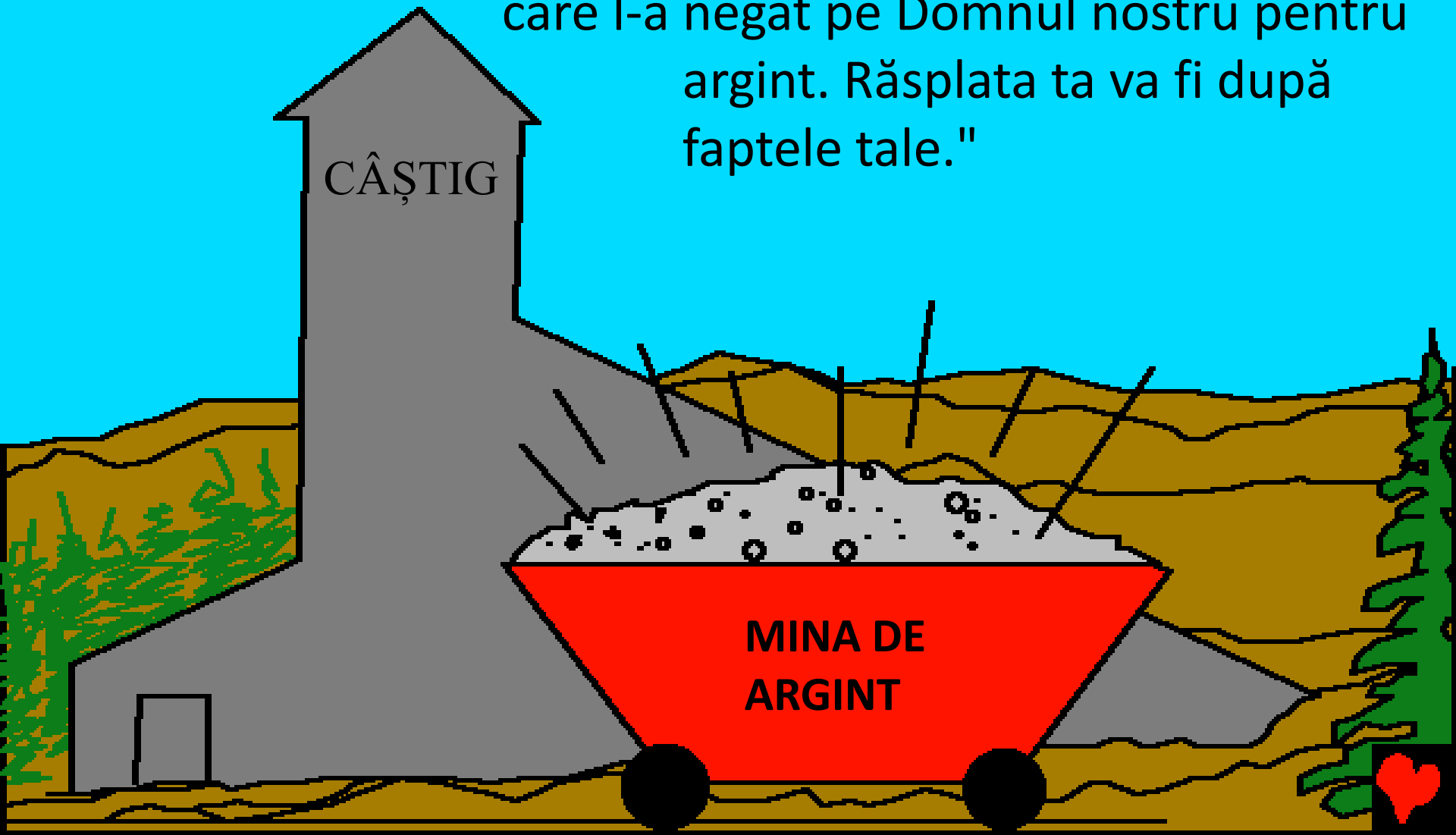
Creștinul a descoperit că Oportunistul nu-și va preda inima
lui Domnului Isus, deși cuvintele sale sunau bine. S-au
despărțit. Curând, Oportunistul a fost însoțit de trei
prietenii: domnul Prietenul-Lumii, domnul
Dragoste-de-Bani, și domnul Strângătorul.

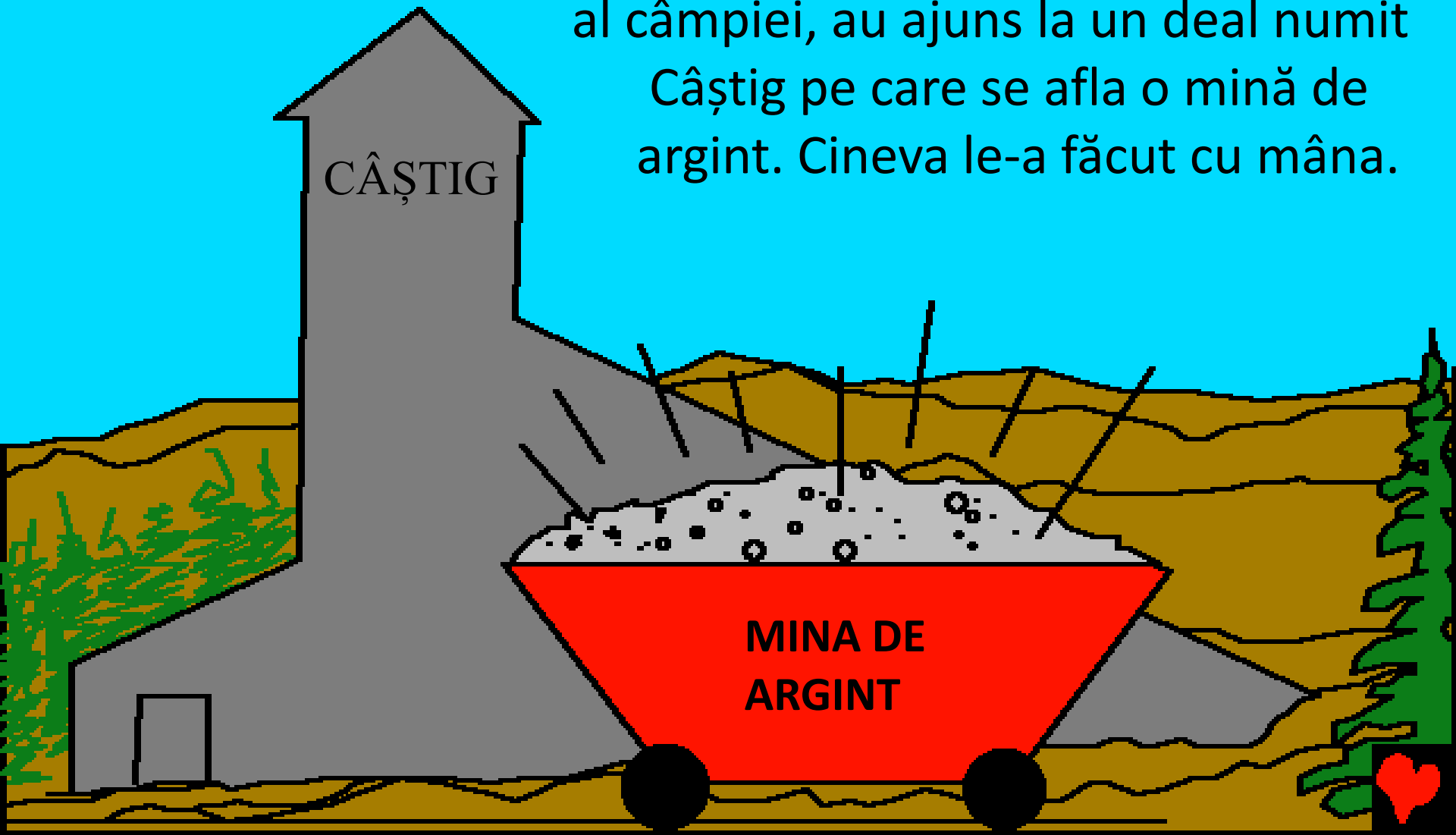
Oportunistul și cei trei tovarăși l-au ajuns din urmă pe Creștin și Plin-de-Speranță și le-au pus o întrebare pe care Oportunistul și prietenii săi au discutat-o deja și erau deplin de acord. Întrebarea a fost, "Oare nu e normal ca un creștin să schimbe puțin din religie, așa cum e normal ca și comercianții să intre în afacerile bisericesti?"

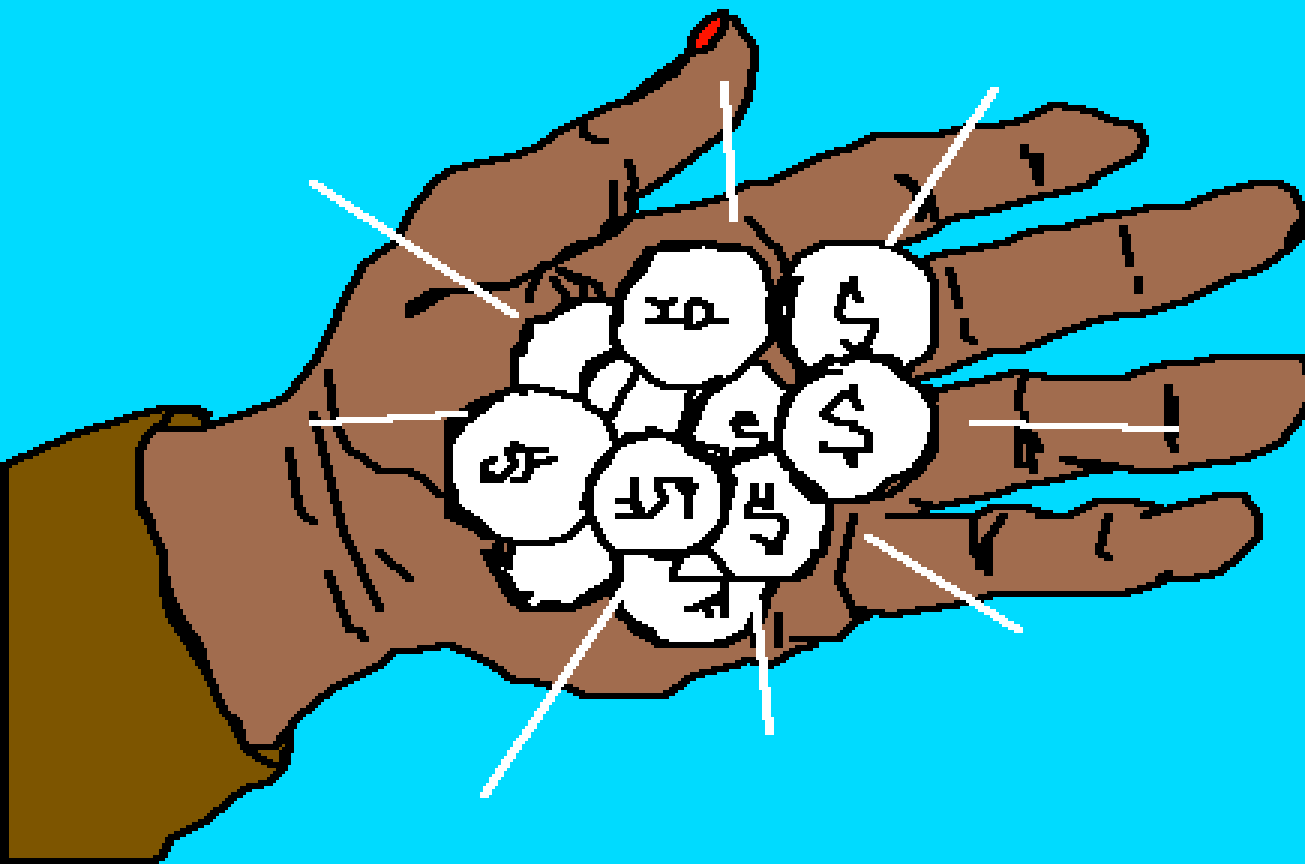
"Chiar și un începător în religie ar putea răspunde la aceasta", a răspuns Creștinul. "Fariseii erau felului vostru de religie, felul care i-a servit mai bine. La fel a fost și Iuda cel care l-a negat pe Domnul nostru pentru argint. Răsplata ta va fi după faptele tale."

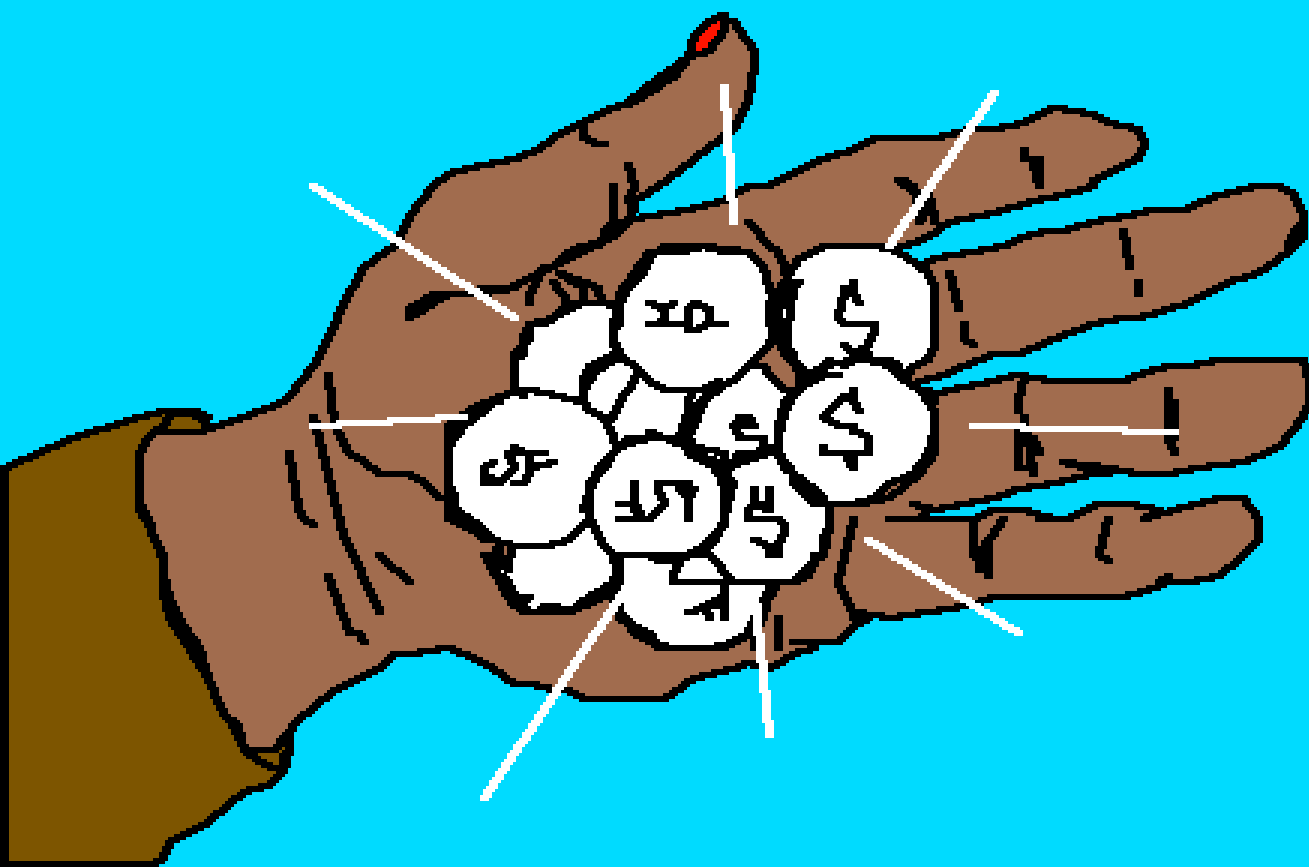
Oportunistul și prietenii lui au tăcut, fără nici un răspuns. Din nou, Creștinul și Plin-de-Nădejde au continuat singuri, traversând o câmpie numită Ușurință. La capătul îndepărtat al câmpiei, au ajuns la un deal numit Câștig pe care se afla o mină de argint. Cineva le-a făcut cu mâna.

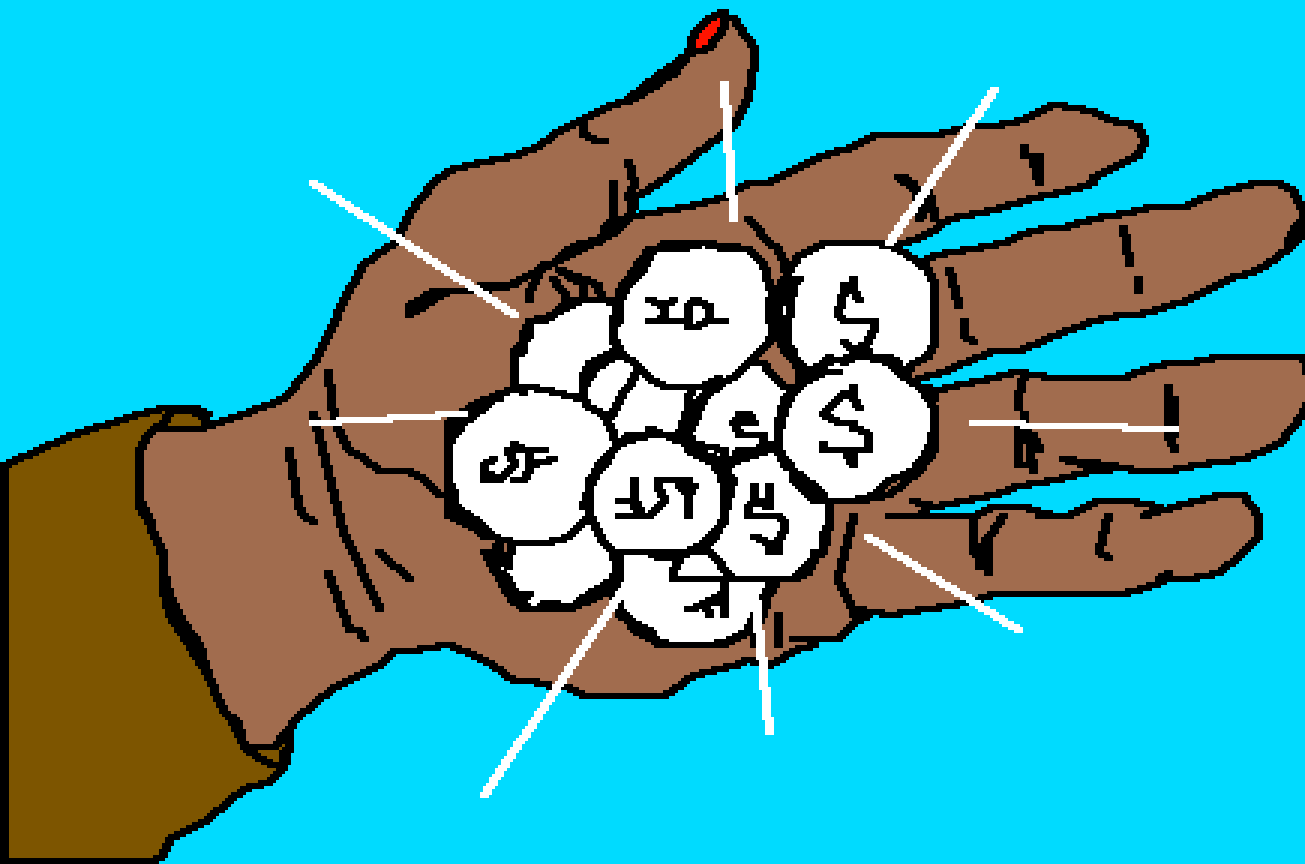
Dima: "Ho! Dă-te la o parte. Vreau să-ți arăt ceva."
Creștinul: "Ce este atât de special încât ar trebui să ne abatem din drumul spre Orașul Strălucire?" Dima: "O mină de argint! Comoara pentru tine! Cu cel mai mic efort poți să-ți oferi o avere."

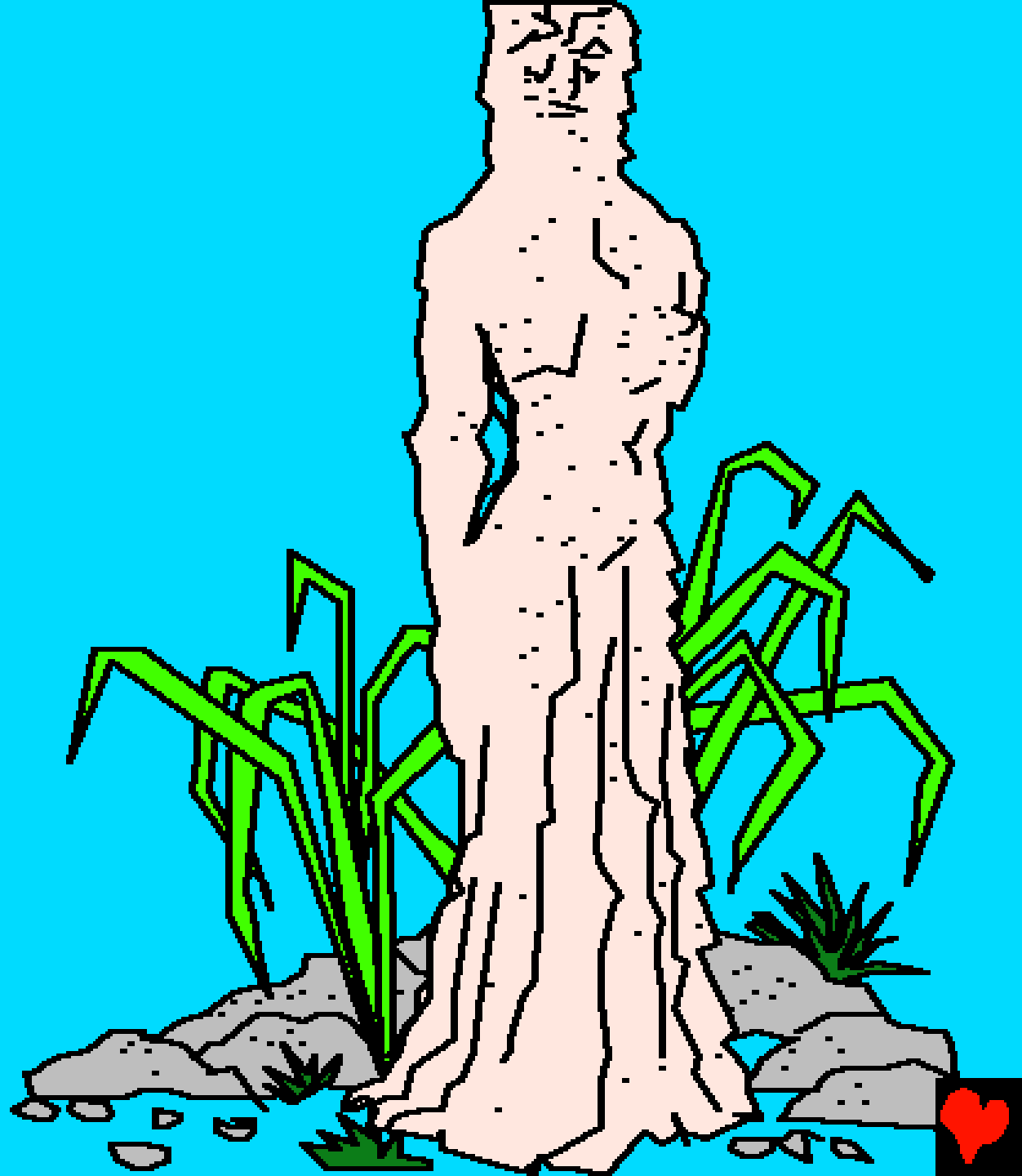
"Să verificăm", a sugerat Plin-de-Nădejde. "Nu!" Creștinul a spus. "Acest loc este o capcană pentru a împiedica pelerinajul nostru." El l-a chemat înapoi pe Dima. "Nu e periculos?" "Deloc, cu excepția celor nepăsători", a răspuns Dima - dar i s-a roșit fața în timp ce vorbea.

"Dacă Oportunistului I se oferă aceeași invitație, el va sari la ea", a remarcat Plin-de-Nădejde. Creștinul a dat din cap. "Vino să vezi," Dima i-a convins. "Dima, ești un dușman a Cărilor Drepte", a răspuns Creștinul. Întorcându-se, cei doi pelerini au mers mai departe.

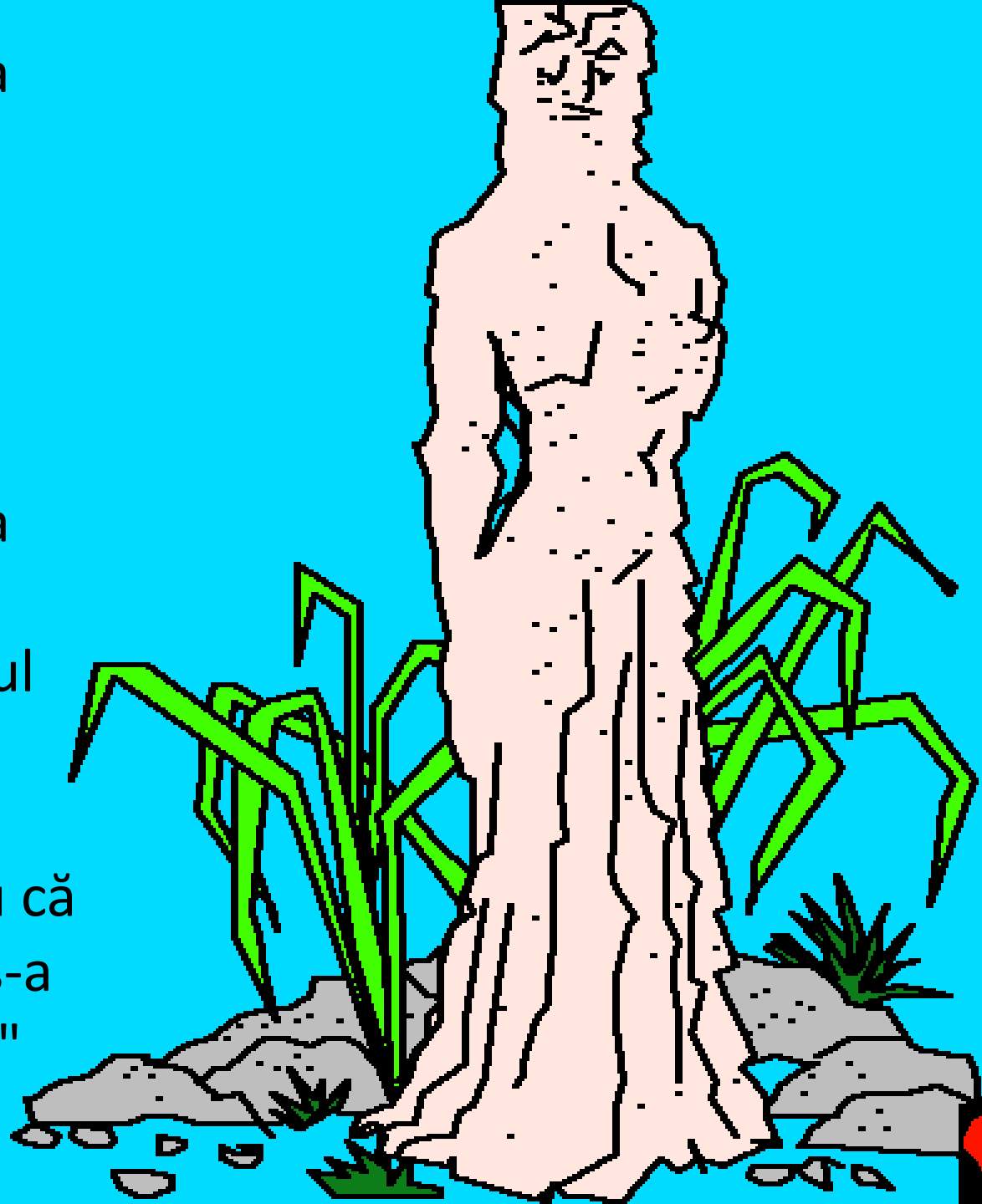
Chiar dincolo de dealul Câștig, pelerinii au ajuns într-un loc unde, pe marginea drumului, se afla un monument vechi. Arăta ca o femeie care a fost cumva transformată în forma unui stâlp. Amândoi s-au uitat la ea mult timp.

"Ce spune scrisul ăla deasupra capului?"

S-a întrebat Plin-de-Nădejde. Creștinul a studiat scrisul cu atenție. "Spune, "Amintiți-vă de soția lui Lot", a spus el.

"Trebuie să fie stâlpul sării în care soția lui Lot a fost transformată pentru că inima ei râvnitoare s-a întors spre Sodoma."

"Fratele meu", a observat Creștinul.
"Este momentul potrivit pentru noi să vedem un astfel de lucru. Dacă ne-am fi dus la mina de argint de pe dealul Câștig, inimile noastre râvnitoare ne-ar fi adus o soartă asemănătoare."
Oamenii s-au rugat și i-au mulțumit lui Dumnezeu pentru eliberarea sa.

Va Continua...